

РЕШЕНИЕ

№ 3006

гр. София, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Галина Ташева Въззивно гражданско дело № 20211100507756 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 20051552 от 24.02.2021 г., постановено по гр. д. № 39282/2019 г. по описа на СРС, I ГО, 166 с-в е ОТХВЪРЛЕН предявеният от Н. Е. Р., ЕГН *****, с адрес: гр. София, кв. *****, ул. „*****“ иск с правно основание чл. 452, ал. 3 ГПК за осъждане на ответника „О.Б.Б.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ да заплати сумата от 9650,00 лева - частичен иск от пълния размер от 107938,06 лева, представляваща дължимо от банката плащане като трето задължено лице, което е направило плащане към длъжника „С.А.“ ООД, след като му е бил връчено запорно съобщение за наложен запор изх. № 9270/19.08.2011г. по изпълнително дело № 201175604000620 по описа на ЧСИ Ц.Н., рег. № 756 в Регистъра на Камарата на ЧСИ с район на действие Окръжен съд - Плевен като неоснователен и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът Н. Е. Р. е осъден да заплати на ответника „О.Б.Б.“ ЕАД сумата от 100 лева - юрисконсултско възнаграждение в производството пред СРС.

Срещу първоинстанционното решение е депозирана въззивна жалба от Н. Е. Р. /ищец в първоинстанционното производство/, подадена чрез пълномощника му адв. З. М., в която се обжалва изцяло постановеното решение като неправилно, незаконосъобразно, необосновано и постановено при в противоречие със закона. В жалбата се навеждат доводи, че независимо от обстоятелството, че първоинстанционният съд е установил правилно фактическата обстановка по делото е извършил преценката в нарушение на процесуалните правила, като е достигнал до неправилни изводи и е приложил неправилно материалния закон. Излагат се съображения, че е неправилен изводът на съда, че целенасочените действия на ответника в отклонение от законовите му задължения при принудително

изпълнение са правомерно поведение, за което същият не следва да носи отговорност. Поддържа се, че по делото са безспорно установени обстоятелствата относно наличието и актуалния размер на дълга на „С.А.“ ООД, налагането на запор върху вземанията по всички банкови сметки на длъжника „С.А.“ ООД в „Сибанк“ ЕАД до размер на сумата 142 350.82 лв. от ЧСИ Ц.Н. със запорно съобщение от 19.08.2011 г., както и извършването на три платежни операции от банката на обща стойност 9 647.77 лв. след налагане на запора от сметките на длъжника, но независимо от това от същите са били направени незаконосъобразни и необосновани изводи от съда. Наред с това се излага, че от страна на ответника не е доказано нито пристъпване към изпълнение по договора за особен залог между него и длъжника „С.А.“ ООД, нито вписване на това обстоятелство в регистъра на особените залози.

В жалбата се навеждат доводи, че преценката на установените факти е извършена в нарушение на процесуалните правила и на материалния закон относно платежната операция от 24.08.2011 г. Поддържа се, че съдът неправилно е приел, че банката, в качеството ѝ на заложен кредитор е имала право да извърши платежната операция за погасяване на задължението на длъжника по договор за кредит между тях в размер на 1984,89 евро като се излагат подробни съображения в тази насока. На следващо място се излага, че преценката на установените факти е извършена в нарушение на процесуалните правила и на материалния закон и относно платежните операции от 31.08.2011 г. и 29.09.2012 г., поради това, че става въпрос за платежни операции, извършени от запорирани сметки. Поддържа се, че Банката е следвало да приложи чл. 11 от Наредба № 3 на БНБ от 16.07.2009 г. за условията и реда за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти (отм.) и да откаже изпълнението на платежни операции поради наложената от съдебния изпълнител забрана за извършване на плащания. В тази връзка се излагат доводи, че съдът, без всякакво основание и доказателства в тази насока е приел, че в става въпрос за „служебен коригиращ превод“, което обаче не е доказано от ответника.

Предвид изложеното се моли съда да отмени първоинстанционното решение и вместо него да постанови друго, с което да уважи изцяло предявения иск, както и да присъди направените разноски в двете съдебни инстанции.

Въззиваемата страна „О.Б.Б.“ АД е депозирала писмен отговор на въззивната жалба, подаден от пълномощника им юрск. В.Д., в който се излага становище за неоснователност на подадената въззивна жалба. Поддържа се, че изводите на първоинстанционния съд са правилни и законосъобразни, поради което се отправя искане решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а подадената срещу него въззивна жалба да бъде отхвърлена като неоснователна.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с предявен иск от Н. Е. Р. срещу ответника „Обединена българска банка“ ЕАД с правно основание чл. 452, ал. 3 ГПК за осъждане на ответника да заплати сумата от 9650,00 лева – частичен иск от пълния размер от 107938,06 лева - дължимо от банката плащане като трето задължено лице, което е направило плащане към длъжника „С.А.“ ООД, след като му е бил връчено запорно съобщение за наложен запор на изх. № 9270/19.08.2011 г. по изпълнително дело № 201175604000620 по описа на ЧСИ Ц.Н., рег. № 756 на КЧСИ с район на действие Окръжен съд - Плевен, ведно със законна лихва от датата на исковата молба - 09.07.2019 г. до окончателното изплащане.

В исковата молба ищецът твърди, че бил вискател по изпълнително дело № 201175604000620 по описа на ЧСИ Ц..Н., рег. № 756 на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд - Плевен. Поддържа, че със запорно съобщение изх. № 9270/19.08.2011 г. бил наложен запор по сметки на длъжника „С.А.” ООД в праводателя на ответника - „Сибанк” ЕАД до сумата от 142350,82 лева, което съобщение било получено на 22.08.2011 г. Сочи, че в изпратен от банката отговор било посочено, че запорът е наложен, но сметките на длъжника са без авоар към датата на налагане на запора. Сочи, че изпълнителното дело продължило под нов номер - изпълнително дело № 20118380407079 по описа на ЧСИ М.Б., рег. № 838 на КЧСИ. Сочи, че било изпратено ново запорно съобщение до банката изх. № 131729/16.09.2016 г., получено от банката на 17.09.2016 г. С изпратения отговор изх. № 64435/21.09.2016 г. банката съобщила, че сметките на длъжника са блокирани от 04.05.2012 г., че са налице предходни запори, че наложеният запор е дванадесетата по ред кредиторска претенция и че банката предявява претенция върху запорираните вземания като се позовава на учреден в нейна полза и вписан в ЦРОЗ особен залог на всички вземания на длъжника по предварителни договори за покупко-продажба на обекти от комплекс „С.А.”. В отговор на запитване на ЧСИ М.Б., с писмо от 13.07.2018 г. банката посочила, че след налагане на запора на 24.08.2011 г. по изп. дело № 201175604000620 по описа на ЧСИ Ц..Н. не са извършвани плащания по запори. Сочи, че на същата дата 13.07.2018 г. от банката са направени три превода по сметка на ЧСИ М.Б., с на сумата в общ размер на 34412,76 лева с основание „Частично плащане по изп. дело № 20118380407079”. Поддържа, че за периода от 22.08.2011 г. до 2015 г. по сметки на длъжника в ответната банка са постъпили над 630000 евро и 358000 лева. Счита, че е претърпял вреди в размер на 107938,06 лева - разликата между сумата по запора 142350,85 лева и платените на 13.07.2018 г. по сметка на ЧСИ 34412,76 лева. Счита, че вредите са претърпени поради виновно противоправно поведение на служители на банката, които са нарушили нормативната забрана след налагането на запора на 22.08.2011 г. да не предава постъпилите след налагането на запора суми по банковите сметки на длъжника, поради което са осуетили удовлетворяването на вземането до сумата по запора.

Ответникът „О.Б.Б.” ЕАД в срока по чл. 131 ГПК е депозирал отговор на исковата молба, с който е оспорил предявения иск като неоснователен. Поддържа, че банката е изпълнила задълженията си по чл. 508 ГПК като трето задължено лице и е блокирала сметките на дружеството в изпълнение на наложения запор със запорно съобщение с изх. № 9270/19.08.2011 г. на ЧСИ Ц..Н., получено от банката на 23.08.2011 г. Излага се, че посоченият вискател, в запорното съобщение е друго лице, а не ищецът в настоящото производство. Поддържа, че едва със запорни съобщения с изх. № 32814/02.05.2012 г. и № 131729/16.09.2016 г. на ЧСИ Б., е наложен запор върху банковите сметки на длъжника „С.А.” ООД по искане на вискател ищецът Н. Р.. Оспорва банката да е уведомена, че делото, посочено в запорното съобщение от ЧСИ Б. е преобразувано от делото, образувано при ЧСИ Н.. Излага съображения, че банката не е допуснала разпореждане след налагането на запора по сметките на дружеството, като за посочения период не е имало авоари по тези сметки, освен тези, които са преведени на ЧСИ Б.. Оспорва по сметките на дружеството да са постъпили суми в размер на над 630000 евро и 358000 лв..

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съгласно нормата на чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършена служебна проверка въззивният съд намира, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и процесуално допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е и правилно, като фактическите и правни констатации на въззивния съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт, поради което и на основание чл. 272 от ГПК, настоящият състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи следва да се добави следното:

Съдът намира с оглед изложените твърдения в исковата молба и петитума на същата, че предявения иск е с правно основание чл. 452, ал. 3 ГПК.

Съгласно чл. 452, ал. 3 ГПК, вискателят и присъединилите се кредитори в изпълнителното производство могат да искат плащане от третото задължено лице въпреки плащането, което то е направило на длъжника, след като му е било връчено запорно съобщение от съдебния изпълнител, като това става по реда на чл. 507 ГПК.

Запорът върху вземането на длъжника лишава последния от легитимацията да получи валидно плащане и затова плащането, което третото задължено лице би извършило на длъжника след запора, е недействително спрямо вискателя и присъединилите се кредитори. С оглед на това разпоредбата на чл. 452, ал. 3 от ГПК предвижда възможността те да искат плащане от третото задължено лице при извършено на длъжника плащане след получаване на запорното съобщение.

С исковата молба се претендират вреди от неизпълнен от ответната страна в качеството ѝ на трето задължено лице запор.

Изпълнението върху вземания на длъжника е способ, за чиято реализация е нужно съдействие от страна на трето лице, което е външно за изпълнителното дело. Тогава когато това трето лице откаже нужното съдействие, без обаче да оспорва наличието на вземането, законът предвижда редица санкции за това лице, които имат за крайна цел събиране на задължението по изпълнителното производство.

Видно от материалите по делото избрания от ищеца в качеството му на вискател изпълнителен способ е запор на банковата сметка на длъжника „С.А.“ ООД при ответната банка „О.Б.Б.“ АД.

От представеното Удостоверение № 560845/08.05.2012 г. от Централен регистър на Особените залози по партидата на „С.А.“ ООД се установява, че на 15.07.2009 г. е вписан предшестваш особен залог на всички настоящи и бъдещи вземанията на дружеството от продажби, произтичащи от сключени предварителни договори за покупко- продажба на обекти от комплекс „С.А.“.

В настоящия казус, от фактическа страна е безспорно установено, че въз основа на изпълнителен лист, издаден по гр.д. № 1082/2011 г. по описа на САС, в полза на ищеца по делото Н. Е. Р. срещу длъжника „С.А.“ ООД е било образувано изпълнително дело № 201175604000620 по описа на ЧСИ Ц.Н., рег. № 756 на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд - Плевен. По искане на вискателя ЧСИ е изпратил до „Сибанк“ АД запорно съобщение изх. № 9270/19.08.2011 г., с което е наложил запор на вземания на длъжника „С.А.“ ООД по всички открити в банката сметки на дружеството. Запорното съобщение е получено от служители на ответната банка на 23.08.2011 г..

В тази връзка, въззивният съд намира, че по делото е безспорно установено, че вземането на ищеца срещу длъжника „С.А.“ ООД е обезпечено чрез запор на банковата сметка на същия при ответника „О.Б.Б.“ ЕАД, както и че Банката е била надлежно уведомена за запора по посоченото изпълнително дело чрез получено запорно съобщение на 23.08.2011 г.

От приложеното по делото писмо, рег. № 9152/13.09.2011 г. се установява, че „Сибанк“ ЕАД (което юридическо лице след преобразуване се е вляло в ответника „О.Б.Б.“ АД) е уведомило ЧСИ, че дружеството длъжник е титуляр на разплащателни сметки в лева и евро, които са без авоари и са блокирани на основание наложения запор.

Няма спор също така, че по молба на ищеца Н. Е. Р. изпълнително дело № 201175604000620 по описа на ЧСИ Ц.Н., рег. № 756 е изпратено за продължаване на производството при ЧСИ М.Б., рег. № 838 на КЧСИ, при когото е образувано като изпълнително дело № 20118380407079.

На следващо място, от приетите заключения на първоначална и допълнителна съдебно счетоводни експертизи, по делото се установява, че длъжникът „С.А.“ ООД е бил титуляр на три разплащателни сметки, открити в ответната банка. От заключението на експертизата е видно, че от постъпилите след 22.08.2011 г. суми в размер на 17 000 евро и 927 лева по сметките на дружеството не са извършвани преводи с изключение на превод в размер на 1984,89 евро на 24.08.2011 г. - превод по кредит по сметка на дружеството. По отношение на останалите преводи от експерта е уточнено, че те представляват връщане на постъпилите суми поради грешен превод или сторно операция, при което сумите са били възстановени на лицето, което е извършило превода или е внесло сумата на касата. Наред с това, съгласно заключението от експертизата, след извършена проверка на кредитната партида на „С.А.“ ООД по сключения Договор за банков кредит № 936/19.02.2008 г., експертът е дал заключение, че след дата 16.08.2011 г. по същата са били погасени следните плащания: с док. 93341/18.07.2016 г. е била погасена главница в размер на 19 592,99 евро в следствие на 3 получени плащания от ЧСИ Н.Г. по ИД 231/2012; с док 219644/10.09.2016 г. е била погасена просрочена главница в размер на 1984,89 евро, която сума била постъпила на сметка на клиента на 01.08.2011 г. и с док 11344/12.12.2016 г. е била погасена присъдена главница в размер на 383 477,74 евро в следствие на получени 54 плащания от ЧСИ Н.Г. по ИД 231/2012. Заключенията на експертизите са неоспорени от страните по делото, поради което и законосъобразно са били кредитирани от първоинстанционния съд.

Спорен по делото е въпросът дали от страна на ответната банка е допуснато извършването на три платежни операции след налагането на запора на 23.08.2011 г. върху банковите сметки на длъжника „С.А.“ ООД, открити в „ОББ“ АД.

Съгласно разпоредбата на чл. 452, ал. 3 ГПК, ако третото задължено лице от своя страна неоснователно е отказало да се съобрази с наложената обезпечителна, респ. изпълнителна мярка, вследствие на което е осуетило реализацията на правата на вискателя в хода на принудителното изпълнение, то отговоря пред вискателя по реда на тази разпоредба. Несъобразяването със запора прави третото лице отговорно спрямо вискателя, макар и да е лице външно за първоначалното правоотношение, като в този случай вискателят може да иска плащане, с които длъжникът се е разпоредил въпреки наложения запор.

В настоящия случай ответникът оспорва като трето задължено лице да е нарушил задълженията си на пазач по чл. 507, ал. 3 от ГПК.

Настоящата инстанция намира от правна страна предявеният главен иск за неоснователен и недоказан. С връчването на заповестта за задължение на третото лице, на същото се забранява да предава дължими от него суми на длъжника /чл. 507, ал. 2 от ГПК/, т.е. за да възникне отговорността на третото задължено лице /в случая банката/ по чл. 452, ал. 3 от ГПК, за същото следва да е налице задължение за плащане на длъжника или на посочено от последния лице.

От събраните по делото доказателства не се установява по процесната разплащателна сметка към момента на налагане на обезпечителния заповест да е имало парична наличност, от която банката да се е задължила по нареждане на длъжника да извършва плащания към трети лица. Напротив – тази сметка е била с отрицателно салдо, което се установява от изпратеното от страна на банката, писмо, рег. № 9152/13.09.2011 г., с което същата е уведомила ЧСИ, че дружеството длъжник е титуляр на разплащателни сметки в лева и евро, които са без авоари и са блокирани на основание наложената заповест. Следователно към този момент за банката не е съществувало задължение за плащане на налични предварително вложени собствени на длъжника парични средства по сметката.

В тази връзка, въззивният съд намира, че на първо място от представеното по делото извлечение от движение по сметка на дружеството се установява, че сумата в размер на 1984.89 евро е постъпила и е била налична преди налагането на заповест, като посочената сума е била прехвърлена на 01.08.2011 г., т.е. преди налагането на заповест.

На следващо място, от заключението на вещното лице по експертизата, което не е оспорено от ищеца е видно, че след налагането на заповест не са извършвани плащания от сметките на длъжника „С.А.“ ООД нито на трети лица, нито за погашения по кредита на длъжника - „С.А.“. Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест, в тежест на ищцовата страна по делото е да докаже, че Банката е извършвала плащания на длъжника, или други плащания в нарушение на наложената заповест от сметките на длъжника „С.А.“ ООД, но по делото не са събрани доказателства, които да установят посочения факт.

Следва да се има предвид също така и обстоятелството, че движението по сметката, свързано с обслужването и погасяването на ползван от последния кредит не може да се приеме като вземане на длъжника към банката, поради което и наложената заповест не би могъл да разпростре действието си върху сумите, с които кредитът е бил погасяван. Заповестта би породил действие единствено при положително салдо по сметката. Поради изложеното, въззивният съд намира, че изложените във въззивната жалба доводи в тази насока са неоснователни.

По отношение на сумите, които банката е сторнирала, както следва: на 29.09.2012 г. в размер на 2 000 евро и 31.08.2011 г. в размер на 927 лева, въззивният съд намира, че същите не са операции, свързани с плащане на длъжника, тъй като от заключението на приетата съдебно-счетоводна експертиза по делото се установи, че същите представляват връщане на постъпилите суми поради грешен превод или сторниране, при което сумите са били възстановени на лицето, което е извършило превода или е внесло сумата на касата.

Съгласно чл. 9, ал. 9 от Наредба № 3 на БНБ от 16.07.2009 г. за условията и реда за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни услуги, служебен коригиращ превод може да се извършва независимо от наличието на ограничения в действащото законодателство или в договора за платежни услуги, доколкото средствата, постъпили в резултат на неточно изпълнено платежно нареждане, не принадлежат на титуляря на сметката. Лицата, които са наредили платежната операция - вноска на каса имат

право да искат от банката да извърши коригираща платежна операция, каквато в конкретния случай е направена със сторнирането на посочените две платежни операции. В настоящия случай, от заключението на вещото лице се установи, че основанийето за извършване на такава коригираща операция е „грешна сметка“, което попада в предвидените в чл. 9, ал. 9 от Наредбата основания за допустимост на такава служебна операция. Заключенията на допуснатите по делото две счетоводни експертизи не са оспорени от ищцовата страна, поради което въззивният съд намира за неоснователни твърденията във въззивната жалба, че по делото не е доказано наличието на предпоставките на чл. 9, ал. 9 от Наредба № 3 на БНБ от 2009 г., респ. че не са били налице основанията за извършване на служебен коригиращ превод.

Въззивната инстанция намира за неоснователни и изложените доводи от жалбоподателя, че Банката не е доказала пристъпване към изпълнение по реда на ЗОЗ.

В настоящия случай, по делото се установи, че длъжникът „С.А.“ ООД е учредил за задълженията си по сключения договор за банков кредит в полза на „Сибанк“ ЕАД (с правопреемник ответникът „О.Б.Б.“ ЕАД) залог по реда на ЗОЗ върху вземанията по сключени договори за покупко-продажба на апартаменти на 15.07.2009 г., а именно повече от две години преди налагане на процесния заповед върху вземанията по банковите сметки на длъжника на 23.08.2011 г. В тази връзка от ищцовата страна не е оспорено, а нещо повече с исковата молба са наведени твърдения и представени доказателства, че постъпилите плащания по кредитните сметки са от продажби, произтичащи от сключени предварителни договори за покупко-продажба на обекти от комплекс „С.А.“.

Съгласно разпоредбата на чл. 12, ал. 1 ЗОЗ, учреденият при условията и по реда на ЗОЗ залог не може да бъде противопоставен на трети лица, ако не е вписан в ЦРОЗ по партидата на залогодателя. Съобразно разпоредбата на същата правна норма в сега действащата редакция учреденият при условията и по реда на ЗОЗ залог е противопоставим на трети лица от момента на вписването му.

В настоящия случай, по делото се установи, че залогът е учреден по реда на ЗОЗ и е вписан в ЦРОЗ на 15.07.2009 г., поради което въззивният съд споделя изцяло изводите на СРС, че същият е противопоставим на ищеца, както и че по силата на чл. 16, ал. 1 ЗОЗ във връзка с чл. 136, ал. 1, т. 3 ЗЗД, ответната банка е привилегирован кредитор и се ползва с право на предпочтително удовлетворение в поредността, посочена в разпоредбите на чл. 136, ал. 1, т. 3 ЗЗД, съответно по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ или по чл. 94, ал. 1, т. 1 от Закона за банковата несъстоятелност.

В допълнение към изложеното следва да се отбележи, че със сключването на договора за особен залог върху вземанията длъжникът е дал изрично съгласието си всички постъпления по сметката да бъдат инкасирани от банката по реда на Наредба № 3 на БНБ. Това съгласие /нареждане/ е дадено предварително още през 2009 г., т.е. преди налагането на обезпечителния заповед. Поради това не би могло да се приеме, че ответникът е изпълнявал нареждания на длъжника за плащане, направени след датата на налагането на заповедта с отклонение от задълженията му на пазач на дължими от него суми. От момента на вписването на договора е станал противопоставим на трети лица, включително на вискателите и присъединените кредитори в изпълнителното производство (чл. 12, ал. 1 от ЗОЗ).

Предвид изложените правни изводи, въззивната инстанция намира, че по делото не се установиха незаконосъобразни действия от страна на ответната банка, в качеството ѝ на трето задължено лице и пазач на сумите по заповедите на банкови сметки на длъжника,

поради което споделя изводите на СРС, че предявеният иск се явява изцяло неоснователен и недоказан и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Поради съвпадане на крайните изводи на настоящата въззивна инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено изцяло, а подадената срещу него въззивна жалба следва да се остави без уважение като неоснователна.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3, във вр. с ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото пред въззивната инстанция.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20051552 от 24.02.2021 г., постановено по гр. д. № 39282/2019 г. по описа на СРС, I ГО, 166 състав.

ОСЪЖДА Н. Е. Р., ЕГН *****, с адрес: гр. София, кв. *****, ул. „*****“ да заплати на „О.Б.Б.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 100 /сто/ лева – разноски за юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС, при условията на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от връчване на препис на страните

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____